

ingen Tvivl om, at en hel Del Misforstaaelser kunde udjævnes ad den Vej. Jeg og mange med mig beklage, at det Forslag, der i forrige Samling kom frem — ikke her i Salen, men i Fællesudvalget — om Nedsættelse af en Forsvarskommission ikke fandt saadan Støtte fra Højres Side, at Planen blev realiseret. Hvis en saadan Kommission blev nedsat, vilde vi, i alt Fald medens den arbejdede, blive fri for den smaatskaarne Drøftelse af Forsvars-sagen, som vi have været inde paa i forskellige Samlinger. Og hvis det viste sig, at vi gennem en fordomsfri Behandling af hele Spørgsmaalet kunde naa til Enighed om Forsvarets Ordning, saaledes at denne ikke blot blev støttet af et enkelt Parti her i Landet, men af hele det danske Folk, tror jeg, at vi uden Hensyn til, hvilke politiske Grupper vi tilhøre, ville have Grund til at glæde os over dette Resultat. Jeg ved vel, at man bestandig advarer imod at gaa for vidt med Hensyn til Forsvarsvæsenet; men selv fra militær Side erkendes det dog nu i Reglen, at der maa være en Grænse for Udgifterne som Følge af Landets Lidenhed, Landbrugets trykkede Forhold og andre Hensyn, der fornuftigvis ikke lade sig skyde til Side. Naar man saaledes fra militær Side møder med rimelige Fordringer og fra modsat Side ogsaa vil gaa med til rimelige Bevillinger, kan jeg ikke se andet, end at man maa kunne naa et for Landet tilfredsstillende Resultat.

Jeg vil endelig omtale et enkelt Tilfælde, hvor jeg synes, at man i indeværende Samling fra Oppositionens Side har gjort en Mand Uret. Den højtærede Krigsminister blev under Finanslovens første Behandling spurgt om sin Stilling til Forsvarssagen og gav saa paa dette aabne Spørgsmaal et aabent Svar, som fra mange Sider blev anset for at være mindre diplomatisk. Men naar en Mand i en saa fremskudt Stilling giver et aabent Svar paa et aabent Spørgsmaal, maa man efter min Mening ikke rette nogen Bebrejdelse mod ham for hans uforbeholdne Aabenhed. Man kan underkaste hans Argumenter en saglig Kritik, det er selvfølgeligt; men jeg mener ikke, at vi fra Oppositionens Side bør angribe Krigsministeren, fordi han giver et saadant aabent Svar. Vi kunne rette Bebrejdelse til de militære Ledere, enten fordi de ikke sige, hvad de mene, eller fordi de sige, hvad de ikke mene; men jeg synes ikke, at vi ogsaa have Ret til at angribe dem, naar de paa et aabent Spørgsmaal give et aabent Svar og sige netop det, som de mene. Jeg vil ønske,

at den omtalte Kommission maa blive nedsat, at denne Plan maa blive realiseret, og det skulde glæde mig, hvis man under Drøftelsen af hele Forsvarsvæsenet vilde naa til lidt mere Varme, lidt mere Begjstring og et noget større Syn end det, der her i de sidste Aar er kommet til Orde.

J. Hage: Det glæder mig, at jeg kan begynde med at give den sidste ærede Taler min Tilslutning, som jeg ikke haaber maa blive taget ham ilde op. Den ærede Taler har bevaret et varmt Hjertelag for Landets Forsvar og tager ikke i Betænkning, skønt der vistnok venter ham adskillig Kritik for hans Aabenhjertethed, ligesom den højtærede Krigsminister har faaet adskillig for sin Aabenhjertethed. Man er altid taknemlig for at høre en Røst, der føler for det samme, som man selv føler for. Det er selvfølgelig altid en Glæde at faa et Vidnesbyrd om, at der er et Medlem af Reformpartiet, der i denne Sag ikke staar saa fjernt fra Mindretallet, som man undertiden maatte tro. Men det ærede Medlem, som maaske er Hovedstifteren af Reformpartiet, staar som en enlig Fugl, er en enlig Røst i dette Parti, naar Taleu er om Landets Forsvar. — Jeg skal give den ærede Ordfører Ret i, at der maa være noget vilkaarligt i Nægtelserne af de enkelte Poster, og at Mindretallet selvfølgelig ogsaa med en vis Vilkaarlighed har gjort sine Indrømmelser, men naar den ærede Ordfører motiverer hver enkelt Post og derefter netop udskyder meget vigtige Poster, kan man dog ikke undlade at fremhæve, at Flertallet er gaaet til Værks med større Vilkaarlighed, end det ellers paa andre Omraader erkender for at være rigtigt. Man kan i Reglen kun overbevise hinanden med Grunde, som anerkendes af den anden Part. Og det ærede Medlem vil utvivlsomt indrømme mig, at der paa intet civilt Ministerium gaas saa vilkaarligt frem som paa de militære. Naar man ellers finder noget nødvendigt eller blot ønskeligt, er Pengene til Rede, selv om det er store Beløb, og selv om det er tvivlsomt, hvorvidt Pengene ville blive nyttig anvendte. Jeg ved ikke, hvilken Sikkerhed man har for den nyttige Anvendelse af Pengene til disse Kødeksportforretninger, men blot af Hensyn til den Mulighed, at de kunne komme til at gøre nogen Nytte, stemmer man for dem. Men her stryger man uden videre Beløb, der ikke kan være Tvivl om, som den sidste ærede Taler (Køedt) betegnede som smaa, og som ere indlysende nødvendige.